

Igei gondolatok – Böjt 3. vasárnapján **Isten Báránya (Jn 1,29-34)**

²⁹Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét! ³⁰Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. ³¹Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.” ³²Így tett erről bizonytságot János: „Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. ³³Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel keresztelek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. ³⁴Én láttam, és bizonytságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

Magyarázat (nem prédikáció)

Másnap János evangélista legalább 50 évvel a történetek után írja meg az evangéliumát. Milyen mélyen a szívébe vésődhetnek az események, ha ennyi idő után ilyen pontosan visszaemlékezik a történetekre. Mi már néhány nap múlva sem emlékszünk, hogy valamelyik esemény után egy másik esemény mennyi idő elteltével történt. Ő emlékszik, mert ez volt élete legfontosabb napja.

János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt Kinek szólt János? Nem Jézusnak, hanem az őt körülvevő embereknek. Nem biztos, hogy csak beszélt, hanem lehet, hogy a mutatóujjával rámutatott.

Íme A terembe belépő magas rangú vendéget az ajtónálló tisztséget viselő ember bemutatja teremben levőknek. Nem a belépő dolga, hogy hangosan kihirdesse magáról, hogy ő ki, hanem erre külön tisztség van. Ez a tisztsége itt most Keresztelő Jánosnak, hogy a világba belépő Jézust bemutassa az embereknek. Ezért mondjuk, hogy Keresztelő János az utolsó és egyben a legnagyobb próféta, mert a világba érkező Messiásról (Krisztusról) nemcsak jövő időben beszél, hanem rá tud mutatni: „Íme, itt van!”

Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét Nem Jézus nevét mondja a bemutatásnál Keresztelő, még csak nem is a Messiás megnevezést, hanem azt a küldetést, feladatot, amit Jézus Istentől kapott. Bárányként elvenni, elvinni a rárakott bűnt: a világ bűnét. Szokás volt a zsidóknál, hogy egy fekete bárányra jelképesen rárakták egy közösség bűnét és utána a bárányt kikergették a pusztába: „vidd el a bűnöket amilyen messzire csak tudod!” Ő most nem egy fekete bárány, hanem az Isten Báránya. Nem véletlenül ez a mondat kétezer éve a keresztyén istentisztelet egyik legfontosabb mondata.

Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Keresztelő János és Jézus nagyjából egyidősek voltak (János fél évvel előbb született). János érti, hogy Jézus Isten Fiaként az idő kategóriáján kívül van. Ő Isten örök tervében a kezdetektől fogva benne van. Később ezt mondja Jézus a zsidó vezetőknek: Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.

Én nem ismertem őt Ezt kétszer is elmondja János. Tehát nem azért beszél róla, mert már régtől fogva ismeri. Ha ismerte is korábban Jézust, akkor is most itt olyan dolog fog következni, ami János számára is teljesen új, mondhatni meglepő lesz.

Azért keresztelek vízzel A vízzel keresztelés (alámerítés) parancsát János Istentől kapta. Azért kapta, hogy előkészítse, felkészítse a népet annak a fogadására, sőt befogadására, aki utána jön. A világ legnagyobb rock-zenekarai fellépése előtt egy kevésbé ismert, de jó színvonalú zenekar játszott. A feladata az volt, hogy a hangulatot megteremtse, a közönséget bemelegítse, hogy ha majd az igazán nagy sztár érkezik, akkor már megfelelő lelki, tudati állapotban legyen a közönség. Keresztelő János vízzel való keresztelése csak bemelegítés volt, lelki előkészítés arra, hogy amikor megérkezik az Isten Fia, aki már Szentlélekkel keresztel, (Szentlélekbe merít) ennek mindenki pontosan érezze a jelentőségét.

Akire látod a Lelket leszállni Jánosnak megadatott, hogy látta Jézusra szállni Isten Lelkét. Innen tudta mostmár sziklaszilárdan, hogy őt kell bemutatni a világnak, és egész életével rá kell mutatnia. Jézus eljövetelével Keresztelő szerepe befejeződött, azt a küldetést, amit Istentől kapott, betöltötte.

Én láttam, hogy ez az Isten Fia. Láttam – ennek a vasárnapnak az ősi latin neve: Oculi, ami azt jelenti: szemek. Vagyis a látás, meglátás vasárnapja. A magyar nyelvben különbség van a „nézés” és a „látás” fogalma között. Láss, ne csak nézz! – fogalmaz a mondás. Ezen a vasárnapon Keresztelő Jánossal együtt ne csak nézzük, hanem lássuk az Isten Fiát.